

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/108/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119202637
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7119202637.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu: Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam, so sídlom v Bratislave, Rastislavova 3, IČO: 00 178 454, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Košická 56, proti žalovanému: A. B., bytom B. C. XX, D., E.: XX XXX XXX, zastúpenému JUDr. Viktorom Križiakom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Moyzesova 46, o zaplatenie 410,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 20. januára 2022 č. k. 15Ca/3/2019-133 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 410,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 102,60 eur od 30.9.2015 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 102,60 eur od 31.8.2016 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 102,60 eur od 12.7.2017 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 102,60 eur od 28.7.2018 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Súd tak v poradí druhým rozsudkom rozhodol o žalobe žalobcu, ktorý ako neziskové občianske združenie autorov a vydavateľov hudobných diel podľa § 78 a nasl. zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, podľa § 143 a nasl. zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona a na základe Oprávnenia č. 1/2004 vydaného na neurčitý čas Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 10.4.2007 pod č.k. MK-2039/2007-70/5361, organizácia kolektívnej správy práv na území Slovenskej republiky, podal žalobu na súd poukazom na § 18 ods. 2 Autorského zákona s tvrdením, že so žalovaným uzatvoril hromadnú licenčnú zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný ako používateľ hudobných diel v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 618/2013 Z.z. a zákona č. 185/2015 Z.z. zaviazal zaplatiť žalobcovi autorskú odmenu vyúčtovanú v súlade so Sadzobníkom žalobcu faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.9.2015 na sumu 102,60 eur, splatnou 29.9.2015, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.8.2016 na sumu 102,60 eur, splatnou dňa 30.8.2016, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.6.2017 na sumu 102,60 eur, splatnou dňa 11.7.2017 a faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.7.2018 na sumu 102,60 eur, splatnou dňa 27.7.2018.

3. Pri rozhodovaní súd vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá hromadná licenčná zmluva č. F./XXX o použití hudobných diel ich verejným prevádzaním podľa § 48 zákona

č. 618/2003 Z.z. Autorského zákona, v znení neskorších predpisov, predmetom ktorej bolo udelenie súhlasu - licencie žalovanému ako používateľovi G. H., A. B., a to na použitie hudobných diel podľa § 18 ods. 2 Autorského zákona. Podľa licenčnej zmluvy sa žalovaný za používanie hudobných diel prostredníctvom technických zariadení zaviazal uhradiť žalobcovi autorskú odmenu v súlade so Sadzobníkom autorských odmien v lehote splatnosti uvedenej vo faktúre. Súčasťou licenčnej zmluvy je Sadzobník autorských odmien prostredníctvom elektronických komunikačných sietí účinný od 1.1.2011 a Sadzobník autorských odmien za používanie hudobných diel prostredníctvom technických zariadení s platnosťou od 1.1.2015. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca vystavil žalovanému faktúry č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorých žalobca v súlade s uzavretou licenčnou zmluvou žalovanému za licenciu na verejné použitie hudobných diel fakturoval autorskú odmenu spolu vo výške 410,40 eur podľa účinného Sadzobníka SOZA, v súlade s uzatvorenou hromadnou licenčnou zmluvou a Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv k hudobným dielam na území SR vydaným Ministerstvom kultúry SR.

4. Poukazom na ustanovenie § 161 ods. 1, § 41, § 43 ods. 1, § 26 ods. 1 písm. c) CSP, súd konštatoval, že v danom prípade sa jedná o autorskoprávny spor o nároku žalobcu na zaplatenie autorskej odmeny, vyúčtovanej faktúrami v súlade s uzatvorenou hromadnou licenčnou zmluvou a Sadzobníkom žalobcu, ktorý je podľa § 78 a nasl. zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, podľa § 143 a nasl. zákona č. 185/2015 Z.z. a na základe Oprávnenia č. 1/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 10.4.2007 pod č.k. MK - 2039/2007-70/5361 organizáciou kolektívnej správy práv na území Slovenskej republiky.

5. Vec právne posúdil podľa § 18 ods. 2 písm. g) a h), § 40 ods. 1, § 48 ods. 1 a 3 zákona č. 618/2003 Z.z., podľa § 1 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 a 2, § 19 ods. 2, 3, 4, písm. d), e) a f), § 29 ods. 1 a 2, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 65 ods. 1, § 69 ods. 1 a 5, § 77 ods. 1 až 4, § 78 ods. 1 až 4, § 143 ods. 1 a 2, § 144 ods. 1 a 3, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, 2, písm. d) a f), § 165 ods. 1 a 2 a § 165 ods. 6, § 166 ods. 1 a 4, § 169 ods. 4 písm. a) a b), § 175 ods. 1, § 190 ods. 1 a 2 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, ako i podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

6. Uzavrel, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonáva v odbore použitia uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu, je aktívne legitimovaný na uplatnenie nároku na autorskú odmenu voči žalovanému, ktorý bol v rozhodnom období používateľom hudobných diel v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 618/2003 Z.z. a zákona č. 185/2015 Z.z. v platnom znení, ako i že žalobca je oprávnený domáhať sa nároku na autorskú odmenu vyúčtovanú predloženými faktúrami žalovanému, ktorý prevádzkoval ubytovacie zariadenie G. I. A. B., I. XXX, D. v období od 1.3.2013 a uzavrel so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu.

7. Majúc za preukázané, že dňa 19.3.2013 bola medzi žalobcom a žalovaným s účinnosťou od 1.3.2013 na dobu neurčitú uzatvorená hromadná licenčná zmluva č. F. XX/XXXXXX/XXX, predmetom ktorej bolo udelenie licencie – súhlasu žalovanému na použitie chránených hudobných diel v prevádzke žalovaného G. I. F. D., v čl. 3 bod 2 ktorej žalovaný ako používateľ hudobných diel prehlásil, že všetky údaje uvedené v licenčnej zmluve zodpovedajú skutočnosti, a že akékoľvek zmeny údajov súvisiace so zmluvou je povinný písomne oznámiť žalobcovi, inak v prípade ich neoznámenia si je žalovaný vedomý, že žalobca má nárok na náhradu prípadných škôd, ako i že podľa čl. 3 bod 5 licenčnej zmluvy je možné licenčnú zmluvu ukončiť len písomnou výpoveďou ku koncu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená druhej zmluvnej strane. Zo zistenia, že žalobca neeviduje výpoveď licenčnej zmluvy a ani iný spôsob, ktorým by došlo k ukončeniu licenčnej zmluvy a zániku licenčného vzťahu založeného predmetnou licenčnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným a zároveň ani žalovaný žiadnu výpoveď predmetnej licenčnej zmluvy súdu nepredložil, súd vyvodil, že autorské odmeny účtované žalobcom v súlade s licenčnou zmluvou za obdobie rokov 2015, 2016, 2017 a 2018 faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX sú oprávnené a neobstojí tvrdenie žalovaného, že v danom období už mal pozastavené živnostenské oprávnenie na prevádzku, na ktorú bola žalobcovi poskytnutá licencia. Na základe uvedeného súd prvej inštancie

uzavrel, že žalobca dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie licenčnej odmeny preukázal a jeho nárok je v celom rozsahu dôvodný.

8. Výrok o príslušenstve priznanej pohľadávky súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Konštatoval, že žalovaný sa nezaplatením licenčnej odmeny riadne a včas dostal do omeškania s povinnosťou zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z nezaplatených faktúr č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. V prevyšujúcej časti súd žalobu o zaplatení úrokov z omeškania ako neopodstatnenú zamietol.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

10. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku, a to proti výroku I. a súvisiacemu výroku III. o trovách konania podal včas odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), d) a h) CSP. Žalovaný namietol aj porušenie základných princípov CSP uvedených v čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

10.1. Žalovaný opakovane namietol miestnu príslušnosť súdu na rozhodovanie veci tvrdiac, že v tomto prípade nejde o autorskoprávny spor, ale iba o konanie o zaplatenie peňažnej sumy, a preto nie je založená miestna príslušnosť Okresného súdu Košice I na rozhodovanie v spore v zmysle § 26 ods. 1 písm. c) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10.2. Zopakoval, že súd prvej inštancie nezvolil správny právny postup, ak pri absencii splnenia zákonných predpokladov v zmysle § 177 ods. 2 písm. a), c) CSP nepostupoval v súlade s § 177 ods. 2 písm. b) CSP a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, ktoré pochybenia boli vytknuté Krajským súdom v Košiciach v uznesení zo dňa 31.3.2021 sp.zn. 5Co/122/2020, na základe čoho bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. Namietol, že súd prvej inštancie opätovne spôsobil pochybenia, ktoré už boli fakticky predmetom argumentov zrušujúceho uznesenia odvolacím súdom. Tvrdil v tejto súvislosti, že Okresný súd Košice I vytýčil vo veci prvé a jediné pojednávanie na deň 20.1.2021 o 11.00 hod., na ktorom sa právny zástupca žalovaného mienil plánovane osobne zúčastniť. Dôvodom jeho faktickej neprítomnosti na pojednávaní bola skutočnosť, že v rovnaký deň mal ako obhajca o 10.15 hod. na Krajskom súde v Košiciach vytýčené vo väzobnej trestnej veci obžalovanej klientky J. F. verejné zasadnutie v senáte JUDr. Anny Kohútovej, o odvolaní proti rozsudku OS Košice II sp.zn. 2T/39/2001, a preto objektívne očakával, že do 11.00 hod. toto verejné zasadnutie na odvolacom súde skončí a zúčastní sa následne pojednávania na Okresnom súde Košice I v prejednávanej veci. Toto však neplánovane trvalo až do 11.55 hod., a preto nebolo v silách právneho zástupcu sa osobne zúčastniť pojednávania na Okresnom súde Košice I v konaní sp.zn. 15C/3/2019 o 11.00 hod., alebo nejakým iným vhodným spôsobom ospravedlniť neúčast'. Keď následne prišiel do miestnosti č. 113 na pojednávanie, táto bola už zamknutá, teda tam nikoho nenašiel a nebola tam už ani protistrana a ani sudkyňa, a preto túto neúčast' na pojednávaní právny zástupca žalovaného ospravedlnil dodatočne písomne. Napriek tomu súd vo veci vyniesol na tomto jedinom pojednávaní rozsudok, ktorým uprel žalovanému bez jeho osobného vypočutia dostupné procesné a dôkazné prostriedky. Súd nezohľadnil, že výkon procesných práv žalovaného bol z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody v konaní značne obmedzený a limitovaný. Súd prvej inštancie procesne pochybil podľa názoru žalovaného aj tým, že nevyzval žalovaného na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej v súlade s § 150 ods. 2 CSP, žalovaného v konaní nevypočul, čím znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10.3. K porušeniu práva na spravodlivý proces podľa názoru žalovaného došlo aj tým, že súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

10.4. Žalovaný označil za nesprávne aj dôvody napadnutého rozsudku.

10.5. Ďalej súdu prvej inštancie žalovaný vytkol, že o žalobe rozhodol na podklade nesprávnych skutkových tvrdení, nesprávne vytvoril skutkový základ rozhodnutia chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov, a tak dospel k predčasnemu záveru.

10.6. Súd podľa názoru žalovaného nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalobcu. Žalobca sa podľa názoru žalovaného nedôvodne domáhal zaplatenia sumy 410,40 eur s príslušenstvom od žalovaného. Podčiarkol, že ak by súd vypočul žalovaného, z výsluchu žalovaného by zistil, že od januára 2014 neprevádzkoval G. I., I. XXX F. D., keďže si pozastavil živnostenské oprávnenie z dôvodu, že v dňoch XX.X.XXXX do XX.X.XXXX bol vo výkone väzby a od XX.X.XXXX vo výkone trestu, reálne verejne nerozširoval v danom období akékoľvek autorské dielo ani ho nijakým spôsobom nepoužil.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo všetkých jeho výrokoch a priznať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11.1. Žalobca nevidí akékoľvek vady ani procesné pochybenia súdu v konaní, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu vykonal dokazovanie na základe všetkých dôkazov, ktoré mu boli stranami sporu označené a predložené, a na podklade týchto dôkazov dospel k skutkovým zisteniam odôvodňujúcim vydanie rozsudku v zmysle žalobného návrhu žalobcu. Podčiarkol, že žalovaný podal odvolanie, ktoré je svojim obsahom takmer identické s odvolaním, ktoré žalovaný v tomto konaní podal proti prvotne vydanému rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 13.2.2020. V odvolaní žalovaného je uvedená navyše iba jedna skutočnosť, že dňa 20.1.2022 sa žalovaný ani jeho právny zástupca nezúčastnili pojednávania v predmetnej veci, vzhľadom na to, že právny zástupca žalovaného v deň pojednávania nemal možnosť sa na pojednávanie dostaviť z dôvodu účasti na inom pojednávaní. Týmto argumentom má žalovaný snahu preukázať, že žalovanému boli odopreté procesné práva a právo na spravodlivý proces. Podľa názoru žalobcu uvedená argumentácia nemôže byť súdu vytýkaná ako jeho procesné pochybenie a súčasne táto skutočnosť nemôže viesť k inému súdному rozhodnutiu na škodu žalobcu, pretože právny zástupca žalovaného bol na predmetné pojednávanie riadne predvolaný, svoju neúčast' vopred neospravedlnil. Ako právny zástupca sám uviedol, že svoju neúčast' ospravedlnil až dodatočne.

11.2. Ďalej žalobca zdôraznil, že žalovaný odvolanie odôvodňuje až piatimi odvolacími dôvodmi, a to poukazom na § 365 ods. 1 písm. a), b), f), g) a h) CSP, avšak ani jeden z týchto odvolacích dôvodov ďalej v texte odvolania bližšie nekonkretizuje. Vyjadrenia žalovaného uvedené v odvolaní majú povahu teoretických akademických tvrdení, ktoré sa štandardne objavujú v právnych textoch a komentároch podávajúcich výklad ustanovení upravujúcich riadne opravné prostriedky podľa Civilného sporového poriadku. Žalovaný iba stroho odkázal na ustanovenia upravujúce odvolacie dôvody na podanie opravného prostriedku proti rozsudku. Akcentoval, že v konaní bolo preukázané, že neobstojí argumentácia žalovaného, že žalobou uplatnená autorská odmena nebola dôvodná, lebo žalovaný od januára 2014 neprevádzkoval G. I., na ktorý bola udelená licencia na používanie hudobných diel a neobstojí ani argumentácia, že nárok na autorské odmeny nemohol vzniknúť, nakoľko žalovaný bol od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX vo väzbe a následne od XX.X.XXXX vo výkone trestu odňatia slobody.

11.3. Podľa názoru žalobcu konajúci súd na základe vykonaného dokazovania správne konštatoval, že dňa 19.3.2013 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá hromadná licenčná zmluva č. F./XXX, predmetom ktorej bolo udelenie licencie – súhlasu žalovanému na použitie chránených hudobných diel v prevádzke žalovaného – G. I. F. D., že zmluva bola uzavretá s účinnosťou od 1.3.2013 na dobu neurčitú, pričom v článku 3 bod 2. zmluvy žalovaný ako používateľ hudobných diel prehlásil, že všetky údaje uvedené v licenčnej zmluve zodpovedajú skutočnosti, že akékoľvek zmeny údajov súvisiacich so zmluvou písomne oznámi žalobcovi, inak v prípade ich neoznámenia si je žalovaný vedomý, že žalobca má nárok na náhradu prípadných škôd a tiež že v zmysle článku 3 bod 5. zmluvy je možné licenčnú zmluvu ukončiť písomnou výpoveďou ku koncu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená druhej zmluvnej strane. Pretože žalobca neviduje žiadnu výpoveď predmetnej licenčnej zmluvy a žalovaný ani v tomto spore výpoveď z licenčnej zmluvy nepredložil, k zániku licenčného vzťahu, založeného predmetnou zmluvou nedošlo, vzhľadom na to žalobca má za to, že autorské odmeny, vyúčtované za rozhodné obdobie rokov 2015-2018 sú oprávnené napriek skutočnosti, že v danom období žalovaný neprevádzkoval prevádzku, na ktorú bola žalobcom poskytnutá

licencia, keďže z § 69 ods. 6 Autorského zákona jednoznačne vyplýva, že ak nadobúdateľ licencií nevyžije vôbec alebo licencií nevyžije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak.

12. Žalovaný nevyužil právo na repliku k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov, vrátane ich obsahového vymedzenia a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

14. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody odvolaním napadnutej časti rozsudku (výrok I.), s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Skutočnosti uvedené žalovaným v odvolaní vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku (výrok I.) neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť jeho vecnú správnosť. Tieto boli predmetom dokazovania už v konaní pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s týmito adekvátne pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Preto odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia a právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie v rozsudku vo veci samej, a len na zdôraznenie správnosti napadnutej časti rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Rozsudku súdu prvej inštancie, v jeho preskúmvanej časti, nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vložil, ak súd usúdil, že posudzovaný prípad je autorskoprávnym sporom a žalobca má nárok na autorskú odmenu.

17. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú z odôvodnenia zrozumiteľné a v súlade so zmyslom a účelom aplikovanej zákonnej úpravy, a preto nie je opodstatnená námietka žalovaného, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nezohľadňujúci argumenty žalovaného, ani okolnosti súdnej veci. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení, ktorých aplikáciu žalovaný vo svojom odvolaní v konkrétnostiach ničím nespochybnil. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže totiž viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia (porovnaj napr. ÚS SR sp.zn. I. ÚS 188/06). Za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nemožno považovať ani to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/84/2017). Ústavný súd SR vo svojej judikatúre totiž považuje za protiústavné len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. O taký prípad sa v danej veci bezpochyby nejedná.

19. Žalovaný preto v odvolaní neopodstatnene namietol, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces tým, že súd nedostatočne sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného.

20. Žalovaný v odvolaní nedôvodne namietol i to, že súd prvej inštancie opätovne spôsobil pochybenia, ktoré už boli fakticky predmetom argumentov zrušujúceho uznesenia odvolacím súdom, pokiaľ v tejto súvislosti tvrdil, že Okresný súd Košice I vytyčil vo veci prvé a jediné pojednávania na deň 20.1.2021 o 11.00 hod., ktorého sa právny zástupca žalovaného nezúčastnil a svoju neúčast' vopred neospravedlnil z dôvodu objektívnej prekážky, za ktorú označil skutočnosť, že „v rovnaký deň mal ako obhajca o

10.15 hod. na Krajskom súde v Košiciach vytyčené vo väzobnej trestnej veci obžalovanej klientky J. F. verejné zasadnutie v senáte JUDr. Anny Kohútovej, o odvolaní proti rozsudku OS Košice II sp.zn. 2T/39/2001, a preto objektívne očakával, že do 11.00 hod. toto verejné zasadnutie na odvolacom súde skončí a zúčastní sa následne pojednávania na Okresnom súde Košice I v prejednávanej veci. Toto však neplánovane trvalo až do 11.55 hod., a preto nebolo v silách právneho zástupcu sa osobne zúčastniť pojednávania na Okresnom súde Košice I v konaní sp.zn. 15C/3/2019 o 11.00 hod., alebo nejakým iným vhodným spôsobom ospravedlniť neúčast'. Keď následne prišiel do miestnosti č. 113 na pojednávanie, táto bola už zamknutá, teda tam nikoho nenašiel a nebola tam už ani protistrana a ani sudkyňa, a preto túto neúčast' na pojednávaní právny zástupca žalovaného ospravedlnil dodatočne písomne. " Uvedená odvolacia argumentácia nemôže byť súdu vytykaná ako jeho procesné pochybenie a súčasne táto skutočnosť nemôže viesť k inému súdnemu rozhodnutiu, nakoľko právny zástupca žalovaného bol na predmetné pojednávanie riadne predvolaný, svoju neúčast' vopred neospravedlnil a sám uviedol, že svoju neúčast' ospravedlnil až dodatočne. Za tohto stavu nemožno prisvedčiť žalovanému v jeho odvolaní, že súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že vo veci vyniesol na tomto jedinom pojednávaní rozsudok bez osobného vypočutia žalovaného.

21. Žalovaný súdu neopodstatnene vytkol, že nevyzval žalovaného na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej v súlade s § 150 ods. 2 CSP.

22. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP). Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 2 CSP).

23. Citované ustanovenia zakotvujú jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí z 27. apríla 2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej republike poukázal na to, že princíp rovnosti zbraní ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst - Huber proti Švajčiarsku, z 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky, koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, už citované, ods. 24; a Milatová, už citované, ods. 59). Právo na spravodlivé súdne konanie však nie je absolútne a jeho rozsah sa môže meniť v závislosti od špecifických okolností predmetného prípadu [pozri Asnar proti Francúzsku (č. 2), č. 12316/04, ods. 26, 18. október 2007; a Vokoun proti Českej republike, č. 20728/05, ods. 26, 3. júl 2008; citované z uznesenia Najvyššieho súdu SR pod sp.zn. 5Cdo/ 16/2012]. Nakoľko dokazovanie v sporovom konaní nemá slúžiť na zisťovanie tohto, čo strany sporu netvrdili, ustanovenie § 150 ods. 2 CSP dáva súdu oprávnenie, nie však povinnosť, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. Nemožno preto priznať opodstatnenosť odvolacej námietke žalovaného, že súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že nevyzval žalovaného na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení procesnej v súlade s § 150 ods. 2 CSP.

24. Z obsahu odvolania žalovaného zároveň plynie, že žalovaný v podstate spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie (tvrdiac, že „súd nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalobcu“) a z toho plynúce skutkové zistenia predkladajúc vlastné hodnotenie žalobcom predložených dôkazov.

25. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (článok 15 Základných princípov CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý

dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

26. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy súd hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu totiž zásada voľného hodnotenia dôkazov. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia, napríklad, že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývajú, alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, potom nie je možné polemizovať so skutkovými závermi súdu, resp. namietat, že súd mal uveriť inému svedkovi, alebo že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a podobne.

27. Ani v tomto smere súdu prvej inštancie žiadne pochybenie vytknúť nemožno.

28. Žalovaný neopodstatnene preto v odvolaní spochybnil hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a z toho plynúce skutkové zistenia.

29. Pokiaľ žalovaný v odvolaní iba všeobecne argumentoval, že súd o žalobe rozhodol na podklade nesprávnych skutkových tvrdení, nesprávne vytvoril skutkový základ rozhodnutia chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov, a tak dospel k predčasnému záveru, táto odvolacia námietka nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku, rovnako ako námietka, že žalobca sa nedôvodne domáha zaplata sumy 410,40 eur s príslušenstvom od žalovaného preto, lebo žalovaný reálne verejne nerozširoval v danom období akékoľvek autorské dielo ani ho nijakým spôsobom nepoužil, lebo od januára 2014 neprevádzkoval G. I., I. XXX F. D., keďže si pozastavil živnostenské oprávnenie z dôvodu, že v dňoch XX.X.XXXX do XX.X.XXXX bol vo výkone väzby a od XX.X.XXXX vo výkone trestu. Aj s touto námietkou, prednesenou v priebehu sporu na súde prvej inštancie sa vysporiadal súd v odôvodnení rozsudku ako nepostačujúcou pre záver o nedôvodnosti nároku žalobcu, ktorý ako organizácia kolektívnej správy práv k hudobným dielam uzatvoril so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu č. F./XXX o použití hudobných diel ich verejným predvádzaním, a to s účinnosťou od 1.3.2013 na dobu neurčitú, v ktorej sa zaviazal za použitie hudobných diel dohodnuté touto zmluvou zaplatiť SOZA autorskú odmenu podľa platného Sadzovníka SOZA v lehote splatnosti vystavenej faktúry.

30. Použiť dielo je totiž možné iba so súhlasom autora, za čo prislúcha autorovi diela odmena, pričom použitím sa rozumie aj uvedenie diela verejným prenosom, teda jeho šírenie akýmkoľvek technickými prostriedkami umožňujúcimi vnímanie diela osobami, ktoré by ho bez prenosu vnímať nemohli. Autor sa svojich nárokov za použitie diela môže domáhať vo svojom mene, alebo tak činí organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov autorských práv, ktorí nevylúčili kolektívnu správu svojich majetkových práv. Súd prvej inštancie správne preto správne uzavrel, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy je oprávnený aj povinný v súlade s licenčnou zmluvou uzavretou so žalovaným domáhať sa nároku na autorskú odmenu podľa platného Sadzovníka SOZA v lehote splatnosti vystavenej faktúry. Za správny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie vystavený na rozhodujúcej úvahe, že je daná vecná legitímácia žalobcu vo vzťahu k uplatnenému plneniu za použitie predmetu ochrany v situácii, ak žalovaný v spore netvrdil a ani inak nevyšla najavo skutočnosť, že nositelia práv kolektívnu správu dotknutých práv vylúčili, a teda, aby povinnosť plniť mal žalovaný priamo voči nim, a ani skutočnosť, že by žalovaný v spore tvrdené skutočnosti v súlade s licenčnou zmluvou žalobcovi oznámil, alebo že by došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu založeného označenou licenčnou zmluvou č. F./XXX. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že podľa výpisu zo živnostenského registra (č.l. 53 – 54 súdneho spisu) žalovaný A. B., E.: XXXXXXXX s miestom podnikania D., B. C. XXXX/XX podniká v predmete podnikania: a) ubytovacie služby v ubytovacích zariadeniach s prevádzkovaním pohostinských činností v týchto zariadeniach a v chatovej osade triedy 3, v kempingoch triedy 3 a 4, deň vzniku oprávnenia: 27.2.2013, prevádzkareň: D., I. XXX, b) diskotekárska činnosť, deň vzniku oprávnenia: 26.3.2013, c) prevádzkovanie zariadení slúžiacich na regeneráciu a rekondíciu, deň vzniku oprávnenia: 26.3.2013, prevádzkareň: D., I. XXX, d) organizovanie kultúrnych a iných spoločenských podujatí, deň vzniku

oprávnenia: 26.3.2013, prevádzkareň: D., I. XXX, e) ubytovacie služby bez poskytovania pohostinských činností, deň vzniku oprávnenia: 27.1.2014, prevádzkareň: D., I. XX. Tvrdenie žalovaného, že G. I. F. D., I. XXX neprevádzkoval, lebo mal pozastavené živnostenské oprávnenie žalovaný v priebehu sporu ničím nepreukázal.

31. So zreteľom na uvedené je nutné urobiť záver, že žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané, preto odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti (výrok I.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku III. o trovách konania (v odvolaní žalovaným nespochybňovaného).

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle § 262 ods. 2, nezistiac existenciu predpokladov pre aplikáciu § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, a to ani v okolnostiach súdnej veci, a to ani na strane strán sporu. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania preto nemá.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).